

Advent 3. vasárnap 2011.

Bevezetés

Hűséges lélekkel várjuk karácsony ünnepét. öröm van a szívünkben az elvégzett előkészület miatt. - Örömmel várjuk, hogy örömet szerezzünk szeretteinknek az ünnepen. - És igyekszünk tanúságot tenni mások előtt is arról, akinek születését ünnepelni akarjuk. - Miként tette egykoron a mai evangéliumi szakasz elbeszélése szerint Keresztelő Szent János. Nem szavakkal, hanem Krisztusra mutató életünkkel.

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Bocsásd meg azokat a vétkeinket, amelyekkel másokat megbántottunk. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Add meg nekünk, hogy szívből megbocsássunk azoknak, akik minket megbántottak. Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Add, hogy karácsonyra készülve növekedjék lelkünkben mindenki iránt a szeretet. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

A mai evangéliumi szakaszban hallottak szerint a küldöttek ezt a kérdést tették fel keresztelő Szent Jánosnak: "Ki vagy te?" A Mózesnek megígért Próféta?

Válasza erre a prófétai jövendülésre egészen különös. És ennek nemcsak egyedülálló küldetése adja meg a magyarázatát. Egészen szokatlan küldetéstudata van népének is, amelynek tagja. Azt vallja magáról, hogy az élő Isten szövetséget kötött velük. A kor hangulatára jellemző, hogy Isten

valamilyen megjelenését várták körükben, amely „szabadulást” hoz számukra. Arról azonban az emberek nem sokat tudtak, hogy hogyan fog ez megvalósulni.

A zsidó népnek nagy szenvedést okozott, hogy elvesztették nemzeti önállóságukat, országuk a római birodalom egyik tartománya lett. Ezért Istentől elsősorban nemzeti önállóságuk visszaállítását remélték. Ezért amikor a Jeruzsálemből érkezett papok felteszik Jánosnak a kérdést: "Ki vagy te?", először is azt a feltételezést utasítja el, hogy ő a Messiás, tehát, hogy ő hozna a választott nép számára szabadulást, még pedig politikai szabadulást.

Akik ugyanis ezt a kérdést intézték hozzá, hallották öt Isten hírnökeként beszélni, aki bűnbánatra szólítja fel az embereket. Látták, hogy a lélek tisztulása után vágyakozókat bemeríti a Jordán folyó vizébe, és sokat beszél Isten eljövendő országáról. Ezért gondoltak arra, hogy ő lehet a Messiás, a Szabadító, a Megváltó. János azonban elutasítja a feltételezést. "Nem én vagyok a Messiás".

A válasz nem elégíti ki a kérdezőket, így tovább érdeklődnek. "Ki vagy te tehát?" A válasz egészen különleges. Ő a pusztába kiáltó szó, akinek az a feladata, hogy előkészítse a Megváltó eljövését.

Keresztelő Szent János tehát az Úr pusztába kiáltó szavának, az Úr szócsövének, üzenet-hordozójának tekintette magát. Tanúságot tett Jézus Krisztusról.

Tudta, hogy Jézus az Isten Báránya, aki Istentől jött, hogy elvegye a világ bűneit. A Messiás küldetésében tevékenykedett. Életével bizonyította, hogy Krisztus az Úr. Életével tanúskodott róla.

Elmondható-e ez rólunk is, a mi életünkről is?

Az természetesen kicsit furcsa lenne, ha szüntelenül azt bizonygatnánk, hogy Isten hangja és szócsöve vagyunk. Magatartásunk mégis el kell, hogy árulja ezt, el kell, hogy árulja, hogy ki és mi fontos számunkra, ki és mi után igazodik életünk, mi mozgatja tetteinket.

Vajon Istenről tanúskodik-e életünk? Vajon rámutatunk-e életünkkel, mint Keresztelő Szent János tette egykor. Újával Jézusra mutatva mondotta: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.

Jézusra mutat-e az életünk? Nem arra mutat-e rá inkább, hogy számunkra mindennél fontosabb az anyagi jólét, a hatalom és a dicsőség, az elismerés meg a siker?

Megkeresztelkedésünk és bérmálkozásunk alkalmával mi is az Úr előfutárai, küldöttei lettünk. De sajnos ez nem, vagy csak alig látszik meg rajtunk, s életünkön. Mi többnyire csak önmagunkkal törődünk. Pedig senki sem élhet csak önmagának egy olyan emberi közösségben, amelyben oly sok a megoldásra váró probléma, amelyben oly sok a bajbajutott ember.

Ha a tengeren SOS jeleket ad egy bajbajutott hajó, minden

közelében tartózkodó hajónak segítségére kell sietnie. Ha ezt nem teszi, jogosan állítják nemzetközi bíróság elé a hajó kapitányát.

Nem kell ahhoz különleges, hatodik érzékszerv, hogy meghalljuk a ma magyar földön leadott SOS jeleket. Miként a tengeren minden SOS jelet hallónak kötelessége segítségére sietni a bajbajutottaknak, ugyanígy kötelessége minden kereszténynek, akire Isten rábízta a másik embert, segítséget nyújtani a bajbajutottaknak, segítséget nyújtani a tévelygőknek.

Krisztus nem azt kérdezi majd az Ítélet napján, hogy milyen vallásúak voltunk, hanem, hogy szerettük-e az embereket, segítettünk-e a bajbajutottaknak. Segítettük-e a tévelygőket, a homályban, a sötétben botorkálókat eljutni az igazságra, s eljutni a világosságra. Azt, hogy milyen útkészítők, milyen előhírnökök voltunk kortársaink számára?

Miként Keresztelő Szent János élete, úgy a mi életünk is legyen Krisztusra mutató! Legyünk tevékeny útkészítői magunk és mások lelkében a hozzánk készülő, s érkező Megváltónak. Legyünk mindig, de különösen ebben az adventi időben előhírnökei annak a Jézus Krisztusnak, aki örömhírt hoz a szegényeknek, meggyógyítja a megtört szívűeket, szabadulást, üdvösséget, békességet hoz, minden jóakarátú embernek.

Amen.

F. F.